

prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău
Judecătorul: S. Lazari
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: I. Cimpoi, I. Secreieru, A. Danilov,

Î N C H E I E R E

18 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Popescu Nicolae împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Maybemayr” Societate cu Răspundere Limitată, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, prin care s-a casat hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015 și s-a pronunțat o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 5 ianuarie 2016, Popescu Nicolae a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Maybemayr” Societate cu Răspundere Limitată, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 9 decembrie 2009, a încheiat cu Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. contractul de antrepriză nr. 8. Astfel, în virtutea acestui act juridic, pârâtul s-a obligat să execute și să instaleze uși și ferestre la casa reclamantului din str. Bacăului, nr.18, din mun. Chișinău, până la sfârșitul lunii septembrie 2010. Prețul total al lucrărilor a constituit suma de 65 000 de euro, care a fost achitat integral.

Totuși Popescu Nicolae a învederat că lucrările sus – menționate nu au fost executate în termen. În acest sens, la 10 septembrie 2010, părțile au încheiat acordul adițional la contractul de antrepriză nr.8, prin care s-a stabilit că termenul pentru îndeplinirea lucrărilor este de 295 de zile de la data semnării contractului, adică până la 30 septembrie 2010. Totodată, părțile au prevăzut că, în caz de neîndeplinire a lucrărilor până la data stabilită, pârâtul trebuie să achite un prejudiciu în valoare de 220,34 de euro pentru fiecare zi de întârziere.

Prin urmare, reclamantul a arătat că, la 5 ianuarie 2012, Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. a finisat lucrările de executare și instalare a articolelor din lemn la adresa sus - citată, fiind prezentat spre semnare actul de predare a lucrărilor. Cu toate acestea, înscrisul respectiv nu a fost certificat de ambele părți, întrucât serviciile au fost executate cu întârziere de 461 de zile, iar calitatea și materialele de construcție nu au fost conforme cu prevederile contractului.

Popescu Nicolae a solicitat încasarea din contul Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. a prejudiciului material în sumă de 101 365 de euro și compensarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul examinării cauzei, Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. a formulat referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind tardivă și neîntemeiată (f. d. 36).

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015, s-a admis acțiunea și s-a încasat în beneficiul reclamantului Popescu Nicolae din contul Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L., în calitate de recuperare a prejudiciului cauzat prin neexecutarea în termen a contractului de antrepriză nr. 8 din 9 decembrie 2009, în valoare de 101 356 de euro, ori suma echivalentă în lei moldovenești conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la momentul executării hotărârii (f. d. 43 – 46).

La fel, s-a încasat de la Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 50 000 lei.

În motivarea soluției, instanța de judecată a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată. Așadar, s-a stabilit că lucrările de montare a bunului comandat de Popescu Nicolae au fost finisate la 5 ianuarie 2012, însă pârâtul nu a demonstrat că întârzierea executării obligației a fost cauzată de acțiunile reclamantului. Prin urmare, s-a decis încasarea penalității pentru confecționarea și instalarea cu întârziere a bunurilor în conformitate cu Legea privind protecția consumatorilor (f. d. 45).

Mai mult, instanța de judecată a respins excepția de tardivitate prevăzută la articolul 268 lit. a) din Codul civil, formulată de pârât, din moment ce raportul juridic dintre părți este reglementat de legea sus – citată, care este reglementat de termenul general de prescripție specificat la articolul 267 alin. (1) din Codul civil (f. d. 45).

În drept, hotărârea judecătorească a fost întemeiată pe articolele 267 alin. (1), 946 alin. (1) din Codul civil și articolele 9, 16 alin. (1), 27 alin. (2, 3) din Legea privind protecția consumatorilor.

Împotriva acestui act de dispoziție, Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. a declarat cerere de apel în termenul legal (f. d. 97). În apărare, Popescu Nicolae a depus referință, solicitând respingerea cererii acestuia (f. d. 84 - 85).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 6 decembrie 2016, a admis apelul declarat de Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L., a casat integral hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015 și a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind tardivă (f. d. 96 – 100).

Pentru soluționarea acestui litigiu, instanța de apel a stabilit situația de fapt constată de prima instanță. Totuși, s-a subliniat că obiectul litigiului reprezintă capătul de cerere referitor la încasarea prejudiciului material, în special, penalitatea

pentru întârzierea executării obligațiile contractuale. Deci această prevedere a fost stipulată de părțile litigante în punctul 3.10 din contractul de antrepriză, introdus prin acordul adițional din 10 septembrie 2010 (f. d. 99).

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a observat că acțiunea trebuia intentată de reclamant până la 5 iunie 2012, în acord cu articolul 268 din Codul civil. În pofida acestui termen limită, cererea de chemare în judecată a fost depusă la 5 ianuarie 2015, fiind încălcat termenul de prescripție prevăzut de lege.

În fundamentarea acestei decizii, instanța de apel a aplicat articolele 268, 271, 602 și 624 din Codul civil.

Prin decizia suplimentară a Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, s-a încasat de la Popescu Nicolae în beneficiul Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat achitate la examinarea cererii de apel în cuantum de 37 500 de lei (f. d. 108 – 110).

Curtea Supremă de Justiție, prin decizia din 12 iulie 2017, a admis cererea de recurs declarată de Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei, și a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 6 decembrie 2016 și decizia suplimentară a Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, cu restituirea cauzei civile spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată (f. d. 121 – 126).

În motivarea hotărârii judecătorești, instanța de recurs a învederat că Popescu Nicolae a invocat dispozițiile articolului 602 din Codul civil în susținerea opiniei lui. Prin urmare, neexecutarea obligației și clauza penală, indicată de instanța de apel, sunt instituții de drept prevăzute de două norme distincte, iar în dependență de această urmează a fi aplicate diferite termene de prescripție. În acest sens, s-a considerat că instanța de apel a aplicat greșit articolul 268 lit. a) din Codul civil.

La rejudecarea cauzei, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2018, s-a admis apelul declarat de Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L., s-a casat integral hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015 și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție. La fel, s-a încasat de la Popescu Nicolae în beneficiul Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat achitate la examinarea cererii de apel în cuantum de 37 500 lei (f. d. 155- 167).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a subliniat că nu este ținută de calificările juridice care au fost formulate de părți la încheierea actelor juridice. Așadar, pentru admiterea pretenției cu privire la repararea prejudiciului material, Popescu Nicolae trebuia să prezinte dovadă existenței cumulative a următoarelor condiții, în particular, săvârșirea de Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. a faptei ilicite contractuale, vinovăția cocontractantului și cauzarea unui prejudiciu material evaluat la suma de 191 356 de euro. În acest sens, s-a făcut trimitere la articolul 610 alin. (1) din Codul civil (f. d. 164).

Din aceste raționamente, Colegiul judiciar a stabilit că intimatul nu a probat că a suportat un prejudiciu material în cuantum cerut, în urma întârzierii executării obligațiilor contractuale de Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L. (f. d. 164). Mai mult, s-a stabilit că pretenția reclamantului s-a întemeiat pe clauza redactate confuz, cuprinse la punctele 2.1 și 3.10 din acordul adițional din septembrie 2010 la contractul de

antrepriză nr. 8 din 9 decembrie 2009. Așadar, părțile contractante nu au evaluat prejudiciul potrivit exigențelor dreptului comun, ci în temeiul unei clauze penale inserate în actul juridic sus – menționat și care se încadrează la prescripțiile articolul 624 din Codul civil.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a constatat că termenul de prescripție extinctivă se calculează începând cu data semnării acordului adițional din 10 septembrie 2010. Prin urmare, având în vedere circumstanțele reale din speță și natura juridică a clauzei contractuale, analizate *supra*, Colegiul de control judiciar a precizat că normele speciale au prioritate față de normele generale, iar raportul juridic este reglementat de articolele 264 și 268 lit. a) din Codul civil.

În consecință, instanța de apel a conchis că obligația de plată a penalităților de către antreprenor a devenit exigibilă la 1 iulie 2011, respectiv termenului de prescripție a expirat la 1 iulie 2012. Contrar limitelor impuse de legislație, Popesc Nicolae a depus cerere de chemare în judecată abia la 5 ianuarie 2015 (f. d. 166).

În drept, decizia instanței de apel este întemeiată pe articolele 268 lit. a), 602, 610 din Codul civil.

La 14 decembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 28 noiembrie 2017 (f. d. 170).

La 15 februarie 2018, recurentul Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei, a formulat cererea de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2018, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra fondului cauzei, dar a respins acțiunea ca tardivă, ceea ce este contrar articolului 271 din Codul civil.

În dezvoltarea criticilor, Popescu Nicolae a susținut că instanța de apel a interpretat clauza contractuală din acordul adițional din 10 septembrie 2010, cu privire la suma prejudiciului de 220, 34 de euro pentru fiecare zi de întârziere, în dezacord cu principiul libertății contractuale prevăzut la articolul 667 din Codul civil. De altfel, toate neclaritățile dintr-un contract se aplică în favoarea consumatorului, în conformitate cu articolul 732 alin. (2) din Codul civil și articolul 4 din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorului. Prin urmare, acesta a considerat că prima instanța a stabilit corect natura raportului juridic, care ține de protecția consumatorului.

O altă critică adusă deciziei instanței de apel se referă la concluzia instanței de apel, potrivit căreia nu au fost întrunite condițiile de reparare a prejudiciului. Or, intimatul a recunoscut că nu a executat în termen contractul de antrepriză, ceea ce se demonstrează prin neprezentarea unui act de transmitere – primire a lucrărilor de către beneficiar. În plus, materialele cauzei au confirmat că imobilul recurentului din strada Bacău 18, mun. Chișinău nu avea geamuri în sezonul de iarnă 2010 – 2011 și 2011 – 2012.

Din aceste raționamente, Popescu Nicolae a pretins că decizia instanței de apel este una nemotivată și încalcă articolele 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă și articolul 6 din C.E.D.O.

La 5 martie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Î.C.S. „Maybemayr” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 179).

La 18 aprilie 2018, recurentul Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei, a formulat o cerere de întoarcere a executării.

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei, este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, se observă că mandatul seria MA nr. 0824468 din 5 ianuarie 2015 dovedește faptul că avocatul Croitor Alexei a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Popescu Nicolae, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 38) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din scrisoarea Curții de Apel Chișinău nr. 17891, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 28 noiembrie 2017 a fost expediată în adresa părților la 14 decembrie 2018 (f. d. 170), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia. De fapt, recurentul a invocat că a primit copia deciziei contestate la 29 decembrie 2017, însă nu a reușit să probeze această alegație. Mai mult, jurisprudența constantă a Curții Europene notează că dreptul la recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime (a se vedea, spre exemplu, *Miragall Escolano și alții vs Spania*, parag. 37, CEDO 2000-I; *Diaz Ochoa vs Spania*, 22 iunie 2006, parag. 48, sau *Samoilă v. Romania*, 16 iulie 2015, para. 34 – 36). În plus, dreptul arătat mai sus se valorifică de recurent într-un termen rezonabil de la pronunțarea actului judecătorec, coroborat prin acțiuni diligente pentru protejarea propriilor interese (a se vedea cauza *CANETE DE GOÑI vs Spania*, 15 octombrie 2002, parag. 39 – 40 sau *Agapito Maestre Sanchez vs Spania*, 4 mai 2004).

În baza condițiilor relatate, dar și în lipsa unor înscrisuri pertinente referitoare la recepționarea deciziei atacate, instanța de judecată consideră că recursul declarat de Popescu Nicolae, la 15 februarie 2018, este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări

urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bune-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017 în baza articolului 432 alin. (2) lit. a), b), c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 28 noiembrie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 268 lit. a), 602, 610 din Codul civil.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul nu a demonstrat și nu a arătat motivele nelegalității hotărârii instanței de apel în privința respingerea acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție. Așadar, acesta a afirmat abstract că instanța a interpretat eronat legea, în partea ce ține de natura juridică a clauzei contractuale din acordul adițional din 10 septembrie 2010, fără nicio observație pertinentă speței.

În realitate, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei, în particular la opinia instanței de recurs din decizia din 12 iulie 2017. Mai mult, instanța de apel a indicat că întinderea despăgubirii nu se realizează în baza unui simplul calcul ca în cazul unei clauze penale, iar Popescu Nicolae nu a dovedit prejudiciul direct al neexecutării obligației (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele *Fundația pentru Copii Speranța vs Republica Moldova*, 17 octombrie 2017; *Calancea și alții vs Republica Moldova*, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În subsidiar, instanța observă că, în principiu, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiasvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile lui Popescu Nicolae nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător,

punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, *ibidem*, parag. 32).

Un raționament suplimentar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Croitor Alexei, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, *ibidem*, parag. 45, *Sturm v. Luxemburg*, citată mai sus, parag. 40).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (*a se vedea*, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

Cu privire la cererea recurentului de întoarcere a executării, instanța de recurs învederează că nu au fost întrunite condițiile de admitere a unei asemenea cereri

prevăzute la articolul 159 din Codul de executare. Prin urmare, se constată netemeinicia acesteia, implicând indispensabil respingerea acesteia.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Popescu Nicolae, prin intermediul avocatului Croitor Alexei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea